

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

SOPHIA
JAMESOVÁ
Prostopášný manžel

SOPHIA JAMESOVÁ

PROSTOPÁŠNÝ
MANŽEL

PŘEKLAD

EMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

hrdinky obou příběhů, které jsem si pro Vás tento měsíc nachystal, se ocitnou v nelehké situaci a obě přistoupí na sňatek s partnerem, který je vlastně společensky nepřijatelný. V první romanci s názvem Prostopášný manžel, již z názvu vyplývá, že domluvený svazek lady Lucindy a vévody z Alderworthu, nemůže být nijak šťastný. A přestože spolu manželé několik let vůbec nežili, jejich opětovné sblížení je velkou šancí pro ně oba.

Ve druhé romanci, která je zároveň i třetím a posledním dílem minisérie Pokrokové mladé dámy a jež nese název Báječný nový svět, si můžete přečíst, jak slečnu Sáru doslova uhranul geniální, pokrokový a cílevědomý majitel přádelny. Mezi mladými lidmi zela nepřekonatelná společenská propast, kterou se Sára rozhodla zdolat a hledět vstříc novému báječnému světu technického i společenského pokroku.

Věřím, že Vás mé příběhy potěší.

S láskou

Váš Harlequin

Sophia Jamesová

**PROSTOPÁŠNÝ
MANŽEL**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Dissolute Duke

První vydání:
Mills & Boon 2013

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2013 by Sophia James
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024 (Prostopášný manžel: 2014 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-291-1584-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1585-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1255-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Anglie 1831

Kdyby se o tomhle dozvěděli moji bratři, zabili by mě!

Tato slova si znovu a znovu v duchu zoufale opakovala lady Lucinda Wellinghamová. V životě už se dostala do tolika svízelných a ošemetných situací, že by je ani nedokázala spočítat. V takovéto šlamastyce se ale ještě nikdy neocitla. Z toho se jen tak nevyvlékne. Teď je v sázce její pověst a může si za to sama!

„Jen jeden polibek,“ šeptal naléhavě ten muž a tiskl ji ke stěně chodby. Z jeho dechu byl cítit alkohol. Rukama jí při tom přejížděl po hrudi. Lucinda byla navlečená v šatech z nepříjemně tenké látky. S muži sice mnoho zkušeností neměla, ale bylo jí nad slunce jasné, kam tento host míří a co má za lubem. Proč jen proboha dala na naléhání své přítelkyně Posy Tompkinsové a ty nemožně tenké šaty si na dnešní večírek oblékla?

Její nevítaný společník Richard Allenby, třetí vévoda z Halsey, jí na večírcích vybrané londýnské společnosti vždy připadal milý a zábavný, dokonce

přitažlivý, ale tady na venkovském večírku v Bedfordshiru, jako kdyby na své dobré vychování dočista zapomněl.

Lucinda ho od sebe vši silou odstrčila a narovнала se. S uspokojením v duchu konstatovala, že ho o několik palců převyšuje.

„Obávám se, pane, že jste asi špatně pochopil mé přání se dnes večer...“

Než mohla dokončit větu, přitiskl jí vévoda Allenby svá mokrá ústa naléhavě na rty. Prudce a znechuceně se odvrátila a otřela si ústa hřbetem ruky. Panebože, vždyť ten člověk doslova lapá po dechu. Vůbec se to k němu nehodí. Kde nechal své vychování?

„Dobrovolně jste přišla na nejnechvalněji proslulý večírek v sezóně,“ naléhal, „a moje ložnice je jen kousek odsud.“ Prsty jí pevně sevřel předloktí a zastavil dva další muže, kteří se potáceli kolem. Oba vypadali, že to s pitím přehnali stejně jako vévoda. Přinejmenším na Lucindu vrhali podobně chlípné pohledy.

Všechno je to jenom moje chyba, plísnila se v duchu zoufale. Už dávno jsem odsud měla utéct, dokud jsem ještě měla nějakou šanci a ložnice nebyly tak nebezpečně blízko. Zdá se, že tento dům je učiněné doupě neřesti a může se tady odehrát naprosto cokoliv. Vždyť už jenom pověst jeho majitele mě měla odradit.

Strach jí dodal nečekanou sílu. Prudce trhla loktem ke stěně a podařilo se jí z vévodova sevření vysvobodit. Bez váhání se dala na útěk.

Rychle se rozeběhla úzkou točitou chodbou pryč od trojice mužů. V chodbě je nejméně dvacet ložnic, v běhu si Lucinda letmo všimla dvojíých dveří na

jejím konci. Když bude dostatečně rychlá, nemohou její pronásledovatelé nikdy zjistit, za kterými dveřmi se ukrývá. Bez jediného ohlédnutí vzala bez velkého rozmýšlení za zdobenou kliku vykládanou slonovinou. Dveře nebyly zamčené, a tak hbitě vklouzla do pokoje za nimi.

Uvnitř byla tma, jenom na nočním stolku vedle postele hořela jediná svíčka. V posteli ležel muž, záda podepřená polštářem a četl si. Na nose měl posazené brýle se silnými obroučkami.

Když s nadzvednutým obočím vzhlédl, dala si Lucinda prst před ústa a němým gestem ho požádala o ticho. Teprve potom se otočila zpátky ke dveřím. Venku na chodbě slyšela rychlé a zmatené kroky svých tří pronásledovatelů. Nejsou si jisti, kam jim zmizela. Snad si netroufnou otevírat jedny dveře za druhými. Uběhlo několik minut a na chodbě bylo slyšet zklamání šepot. Muži litovali uprchlé kořisti a překaženého nočního povyražení. Jejich šepot se postupně vytrácel, až utichl docela. Lucinda cítila, jak jí ze srdce spadl těžký kámen.

„Už můžu mluvit?“ zeptal se muž hlubokým hlasem. Lucinda měla zvláštní dojem, že se za klidným, lhostejným tónem skrývá něco víc.

„Když budete mluvit hodně potichu, snad to nebude nijak nebezpečné,“ Lucinda se nejistě ohlédla od dveří k ležícímu muži.

Odpovědí jí bylo jen hlasité a rázné zaklení. Než si stačil muž přes sebe natáhnout příkrývku, naskytl se ohromené Lucindě poprvé v životě pohled na úplně nahé mužské tělo. A nebylo to tělo ledajakého muže, v posteli ležel sám hostitel tohoto prostopášného večírku. Taylen Ellesmere, šestý vévoda z Alderworthu.

Lucinda dobře věděla, že mu říkají Zhýralý vévoda. Proslýchalo se, že ten člověk neuznává vůbec žádné morální zákony.

Vévoda z Alderworthu na sobě neměl vůbec nic, nicméně klidně vstal z postele, udělal několik kroků ke dveřím a za jejími zády je zamkl. Zvuk klíče otáčejícího se v zámku zněl Lucindě v hlavě jako hromobití, nezmohla se však na jediný pohyb.

Ohromeně na vévodu hleděla. Je tak krásný. Alespoň to se mu musí nechat. Lucinda si jako ve snu prohlížela jeho tmavé rovné vlasy, které mu splývaly na ramena, a krásné zelené oči, lesknoucí se jako vlhké listí po letní bouři. Musela se velice ovládat, aby nesjela pohledem níž a neprohlédla si ho celého. Byla totiž od přírody velice zvědavá a právě teď po ničem jiném netoužila víc. Usmál se na ni, jako kdyby věděl, na co myslí, a kolem očí se mu rozevřely vějíře vrásek od smíchu.

„Lady Lucinda Wellinghamová?“

Jak to, že zná její jméno? Lucinda oněměle přikývla, ale nemohla ze sebe vydat ani hlásku. Co bude následovat? Cítila, že je v pasti.

„Vědí vaši tři bratři o tom, že jste tady?“

Lucinda cítila, že se jí zmocňuje panika. Měla tak utažený živůtek, že se nemohla ani zhluboka nadechnout. A stále ze sebe nedokázala vypravit jediné slovo. Přinutila se alespoň lehce přikývnout. Dnešní den se prostě nevydařil. Už od časného rána nebylo nic podle jejích představ. Rukou si alespoň trochu uvolnila stuhu živůtku a s úlevou se nadechla. S nádechem se jí však uvolnilo celé zapínání a ňadra, která jí živůtek předtím držel nahore, tak jak to vyžadovala móda, malinko klesla

do přirozené polohy. A to jí dalo takovou práci, aby dosáhla požadovaného výsledku. Výstřih křiklavě červených šatů se rozevřel a Lucinda jasně viděla, že vévoda si toho dobře všiml.

„Nevím, jestli od vás bylo dost moudré zvolit si za útočiště moji ložnici,“ pronesl vévoda pomalu a významně pokynul hlavou k velké posteli.

Lucinda dělala, že si ničeho nevšimla. „Richard Allenby, vévoda z Halsey, a jeho přátelé mi bohužel nedali jinou možnost, Vaše Výsosti. Nutně jsem potřebovala najít bezpečný úkryt.“

Ložnicí se rozlehl vévodův hlasitý a pobavený smích.

„Alkohol obvykle trochu uvolní tlak, pod jakým je neustále mnoho mužů. Většina z nich nedokáže snášet dobré způsoby a nafintěnou slušnost déle než několik týdnů. V mém domě se mohou alespoň trochu uvolnit a vypustit páru, jestli mi rozumíte.“

„A to na úkor žen, které jasně říkají ne?“

„Ale většina přítomných dam takové chování vítá a také se podle toho obléká.“

Vévoda přešel pohledem po Lucindině hlubokém výstřihu a potom se jí znovu zadíval do tváře.

„Tady není Londýn, madam, a nic tu nepředstíráme. Pokud vás Halsey nějak urazil, určitě to udělal proto, že předpokládal, že jste... k mání. Zde na Alderworthu kladu velký důraz na svobodnou vůli.“

Bez náznaku studu se jí vyzývavě podíval do očí. Lucinda si v duchu říkala, že vypadá jako líná ještěrka, která si pohrává s mouchou bez křídel. Nahmatala rukou kliku od dveří, ale nemohla najít klíč. Zmizel. Musel to udělat velice rychle, protože si vůbec ničeho nevšimla.

„Když dovolíte, ráda bych teď ze svobodné vůle odešla. Otevřel byste, prosím, ty dveře?“

Vévoda se místo odpovědi jenom natáhl k hromádce oblečení, která ležela neuspořádaně na židli, a vytáhl kapesní hodinky na řetízku.

„Je mi líto, teď je zrovna takový divný čas. Večer ještě nepostoupil tak daleko, aby se hosté stačili pořádně opít a byli tudíž neškodní. Na druhou stranu je příliš pozdě na to očekávat, že se všichni budou chovat jako džentlmeni. V tuto chvíli je určitě daleko nebezpečnější se pohybovat po domě, než tady zůstat se mnou.“

„Zůstat tady s vámi?“ Jak to myslí? Snad nemá na mysli totéž co já, zděsila se.

V očích se mu zablesklo. „Místa je tu dost.“

„Vždyť mě znáte sotva dvě minuty a polovinu z té doby jsme mlčeli,“ pokusila se zoufalá Lucinda o vážný a autoritativní tón.

„Tím spíš jsem si mohl dobře všimnout, že máte... mnoho půvabů,“ protáhl lenivě. V klidných zelených očích se mu vášnivě zablesklo.

„Mluvíte jako vlk z pohádky o sedmi kůzlátkách, Vaše Výsosti. Jen si myslím, že pohádkový vlk se neproducíroval před ubohými kůzlátky nahý.“

Lucinda o krok ustoupila a s jistou úlevou pozorovala, jak si vévoda pomalu natahuje přes hlavu dlouhou bílou košili s širokými rukávy. Sluší mu to. Vypadá v ní jako pirát nebo lapka.

„Je to takhle lepší, má paní?“

Lucinda přikývla a vévoda se spokojeně usmál. Otočil se ke skříňce za svými zády a vzal do ruky dvě sklenice. „Dobré víno by snad mohlo pomoci, abyste se trošku uvolnila a zbavila zábran, co říkáte, má paní?“

„To by tedy určitě nemohlo,“ odsekla Lucinda rázně a sama se v duchu podivila, jak přísně to zaznělo. Pohled jí spočinul na knize, která ležela rozevřená hřbetem nahoru na ozdobném přehozu postele. „Vy čtete Machiavelliho Vladaře? To je poněkud zvláštní volba pro člověka, jemuž zjevně ani trochu nezáleží na jménu všech generací Ellesmerů, kteří tady žili před ním.“

„Myslíte si snad, že by všichni ničemové měli být úplně negramotní?“

Lucindě připadal ten rozhovor tak směšný, že se neudržela a udiveně se rozesmála. „Nu, nemyslím, že se ničemové obvykle v deset večer válejí v posteli nazí pouze s brýlemi na nose a krátí si čas četbou o politické filozofii v Itálii, Vaše Výsosti.“

„Víte, mylady, zvrhlost člověka dokáže dost vyčerpat. Společnost pořád očekává, že každý váš další kousek bude ještě prostopášnější a odvážnější než ten předešlý a s přibývajícím věkem je dost únavné jí vyhovět. Už se prostě snadněji unavím.“

„Kolik vám je?“

„Pětadvacet. Ale prostopášný život vedu už hodně dlouho,“ zašklebil se.

Lucindě bylo jenom o rok méně, ale když si vzpomněla na svých několik málo veřejných malérů, do nichž se vlastní vinou dostala, zastyděla se. Vždycky to bylo utrpení. Na druhou stranu, říkala si v duchu, vévoda z Alderworthu je muž a mužům dokáže dnešní společnost odpustit mnohem více než ženám. Jeho prostopášnost je však i na pokryteckou společnost příliš, proto má vévoda tak špatnou pověst.

„Cožpak vás matka nenaučila alespoň základní

lidské slušnosti nebo třeba laskavosti k jiným, Vaše Výsosti?“

„Ale jistě, moje matka mě naučila o laskavosti mnoho. Měla jednoho manžela a šest milenců. Všechno jsem pochopil naprosto dokonale. Víte, byl jsem jedináček a učil jsem se opravdu velice rychle.“

Lucinda samozřejmě slyšela nechutnou historii rodiny Ellesmerů nesčetněkrát, ale nikdy ne z úst zklamaného a rozčarovaného syna. Lady Patricia Ellesmerová zemřela daleko od své rodiny. Říkalo se sice, že příčinou její smrti bylo zlomené srdce, ale šest milenců je opravdu docela silná káva.

„A co se stalo s vaším otcem?“ neudržela se Lucinda. Věděla, že by se neměla vyptávat, ale zvědavost překonala všechny zábrany a slušné vychování.

„Ten udělal jenom to, co by měl udělat každý skutečný šlechtic, když zjistí, že mu jeho žena zahýbá se šesti muži.“

„Zabil se?“

Vévoda se zasmál. „Ale kdepak. Všechno své jmění prohrál v kartách a žal potom utápěl v brandy. Oba rodiče zemřeli těsně po sobě, téměř ve stejný den a každý na jiném konci země ve společnosti svých nových milenců. Jeden na selhání jater a druhý na čistý průstřel hlavy; sebevražda. Pohřeb tak alespoň vyšel levněji. Dva za jednu cenu, to se docela vyplatilo.“ Když vévoda pronášel ta slova, zkřivily se mu rty v pohrdavém úsměšku a pohled zelených očí ztvrdl. „Bylo mi tenkrát jedenáct let.“

Lucindě vyrazila jeho otevřenost dech. Ještě nikdy neslyšela nikoho takhle mluvit, tak tvrdě, bez jediného náznaku soucitu nebo lítosti.

V porovnání s takovým osudem se její vlastní

problémy zmenšily a vybledly. V duchu si s vděkem vzpomněla, jak jsou si v její rodině všichni blízcí a vždy drží pospolu.

„Měl jste nějaké jiné příbuzné, kteří... se o vás potom postarali?“

„Ale samozřejmě. Vzala si mě k sobě lady Shieldsová, moje babička,“ pronesl vévoda tiše.

„Lady Shieldsová?“ Dobrý bože, ta dáma byla ve společnosti proslulá svou lakotou a ohromnou zálibou v pomluvách. Už je tři roky po smrti, ale Lucinda si hned vybavila její ostré, pichlavé oči a žlučovité nenávistné řeči. K téhle ženě se tedy musel uchýlit ubohý sirotek?

„Z vašeho výrazu soudím, že jste moji věhlasnou babičku znala.“ Vévoda dopil sklenici vína, kterou držel v ruce, a nalil si další. Vrchovatou.

Na prstech levé ruky se mu skvěly nápadně zdobené prsteny. Jenom na prostředníčku měl jednoduchý tenký kroužek zdobený rytinou. Lucinda nedokázala rozeznat, co je na něm napsáno.

Bezpochyby bude od nějaké ženy. O vévodovi se říká, že měl nespočet milenek. Je mu prý úplně jedno, jaké ženy jsou. Mladé, staré, tlusté, štíhlé, vdané nebo svobodné. *Když na některou dostane chuť, je mu úplně jedno, jak vypadá a kdo to je.* Přesně takhle věta o něm ve společnosti koluje, vzpomněla si. Vévoda byl hlavní postavou mnoha skandálů a nikdy neprojevil sebemenší zdrženlivost nebo výčitky svědomí. Kolik žen už tenhle člověk zničil!

Vévoda z Alderworthu. Lucinda věděla, že mnohé ženy ze společnosti ho sledují a nejedna z nich si v hloubi svého srdce představuje, že právě ona ho dokáže změnit. V pětadvaceti letech se už ale muž

nejspíš kvůli žádné ženě změnit nedokáže. Navíc by musel sám chtít.

Koneckonců, nezkušené dívky mají na hloupé a naivní představy výsadní právo. Lucindini tři starší nespoutaní a životem protřelí bratři jí ovšem dali takovou životní školu, že byla ke lstivým trikům opačného pohlaví naprosto imunní a o mužích neměla žádné romantické představy.

Už nějakou dobu mezi nimi nepadlo ani slovo, ale ticho nebylo kupodivu nepřijemné. Lucindu napadla naprosto nehorázná myšlenka. V duchu si říkala, že kdyby to na ni vévoda zkusil stejně jako předtím Richard Allenby, hrabě z Halsey, ráda by viděla, co by z toho vzešlo. Vévoda si k ní ale vůbec nic nedovoloval. Na chodbě za dveřmi byly slyšet radostné výkřiky a smích žen spolu s hlubšími hlasy jejich opilých pronásledovatelů. Docela blízko dokonce někdo zatroubil na lesní roh. Lucinda při tom hlasitém zvuku překvapením nadskočila.

„Podle zvuků soudím, že noc úspěšně pokračuje. Lovci i jejich kořist jsou jako u vytržení. Za chvíli se všude rozhostí zlověstné ticho.“ Vévoda si Lucindu zkoumavě prohlížel.

„Vy mě chcete jenom nachytat, Vaše Výsosti. Myslím, že nemůžete být ani z poloviny tak špatný, jak se o vás všude říká.“

Vévoda se zatvářil nebezpečně.

„V tom se velice mýlíte, lady Lucindo. Já jsem špatný, dokonce ještě horší, než se o mně říká,“ pronesl pomalu výhrůžným tónem. V očích se mu nesmiřitelně blýsklo a Lucinda měla pocit, jako by ho zahalilo hrozné nebezpečí. „Kdybych chtěl, dostanu vás do postele, ani se nenadějete. A potom byste mě ještě

prosila, abych nepřestával dělat nic z toho, co bych si usmyslel.“

Lucinda překvapeně vykulila oči. Z jeho slov se jí rozbušilo srdce jako o závod. Cítila totiž, že ta slova jsou zcela pravdivá. Ještě nikdy žádného muže takto nevnímala. Zhrozila se vlastních myšlenek a přinutila se otočit k oknu. Předstírala, že si se zájmem prohlíží zahrady s jednotlivými cestičkami, krásně osvětlenými žhnuocími pochodněmi. Mezi keřiky zahlédla propletená těla dvou milenců, nahá kůže se jim leskla ve světle loučí. Kolem se procházely další dvojice a dokonce i z takové dálky bylo jasné, jaké mají úmysly. Taková nestřídmá necudnost ji hluboce šokovala a vystrašila. Kde se to ocitla?

„Jestli se mě dotknete, moji bratři vás zabijí. Nejspíš.“ Lucinda se snažila, aby její hrozba nezněla bázně, ale moc se jí to nepodařilo.

Vévoda se zasmál. „Jistě, zkusit by to mohli, ale...“ nedořekl, co měl na jazyku, jeho slova však zněla výhrůžně. Ospalá zahálčivost, kterou z něj předtím cítila, byla tatam. Nyní z něj čišela dokonalá chladnokrevnost a chtíč. Ano, tohle je člověk, který je v londýnském podsvětí jako doma, ačkoliv je urozeného původu. Lucindu ty protiklady mátl, jeho nevypočitatelnost a nepředvídatelnost ji začaly znervózňovat.

„Přišla jsem na váš večírek s lady Posy Tompkinsovou a ta mě ujistila, že jde o naprosto počestnou záležitost. Zjevně máme obě naprosto jiné představy o tom, co je počestné, a měla jsem se asi více zajímat o to, kam vlastně jedeme, než jsem souhlasila. Ona ale trvala na tom, že tady bude zábava a že si ohromně užijeme. Navíc s námi jela dokonce i její

kmotra, takže jsem na tom nakonec neviděla vůbec nic špatného...“

Vévoda jí položil prsty na ústa, aby ji umlčel. „To vždycky tolik mluvíte, lady Lucindo?“

Lucinda sebou pod jeho dotykem prudce trhla. Jeho prsty jí stále spočívaly na rtech.

„Ano, pane, vždycky. Když jsem nervózní, vždycky hodně mluvím a nemůžu přestat. Jenom si nevzpomínám, kdy jsem byla naposledy takhle nervózní jako teď. Asi ještě nikdy v životě se mi to nestalo, nebyla jsem v takových rozpacích... takže kdybyste byl tak laskavý a nechal mě odejít... bylo by to od vás moc hezké. Hned bych šla pryč a našla svoji –“

Vévodova ústa se jí dotkla na stejném místě, na kterém ještě před chvilkou ležely jeho prsty. Lucinda měla pocit, že se jí celý svět roztránil na malinké žhavé kousky. V hlavě neměla jedinou rozumnou myšlenku a všechno obyčejné, co doposud znala, odplavila nebezpečně žhnoucí vášeň.

DRUHÁ KAPITOLA

Taylen si nepřál nic jiného, než aby proboha mlčela. Náznak paniky v jejím hlase v něm vyvolal pocit viny, jakou nepocítil už dlouhá léta. Tiskl ji k sobě a cítil, že dotek jejích měkkých nader na hrudi je mu více než příjemný. Obvykle se musí k ženám sklánět, ale tato dívka je jen o několik palců menší než on. Je také velice štíhlá, postavu má téměř chlapeckou, bez kyprých ženských tvarů, přesto je na ní něco velice přitažlivého.

Krátké nehty na rukou a mozoly mezi prostředníčkem a ukazováčkem levé ruky napovídají, že bude levačka a zřejmě se věnuje nějakému sportu. Možná lukostřelbě. Při představě, jak soustředěně stojí a vítr jí čechrá dlouhé blondaté vlasy, pocítil zvláštní vzrušení. Samozřejmě, měl by ji z Alderworthu okamžitě odvézt a rychle vrátit zpátky domů k rodině.

V hloubi duše mu však bylo jasné, že nic takového neudělá. Jeho touha je silnější než rozum a všechny zásady, po nichž mu koneckonců nic není. Znovu ji začal vášnivě líbat a urputně se snažil zahnat myšlenky, které ho při tom napadaly.

Zřejmě se ještě nikdy s nikým pořádně nelíbala, protože držela ústa pevně sevřená, a když jí je otevřel jazykem, překvapením se jí rozšířily oči.

Měla krásné hluboké modré oči, na krajích trochu tmavší. V takových by se ne jeden muž dokázal jednoduše ztratit a už by se z toho nemusel vzpamatovat.

Pomalou jí vjel rukama do vlasů a zvedl k sobě její tvář. Zadíval se jí do očí a cítil, jak se ho pomalu, ale jistě zmocňuje vášnivá touha. Z její vůně se mu zatočila hlava. Bože, vždyť voní jako jarní květiny, problesklo mu hlavou. Její čistá a svěží vůně mu vzala dech. Tak si zvykl na těžké sladké parfémové svyých obdivovatelek, že ani nevěděl, že to může být i jinak.

Takto voní nevinnost. Jako by z ní cítil naději.

Znovu přitiskl svá ústa pevně na její a přitáhl k sobě její obličej.

Když cítil, že opatrně a zkoumavě pohnula jazykem, došlo ho to. Už si ani nevzpomíná, kdy naposledy líbal ženu, která by se na něj dívala jako na někoho, kdo by jí mohl odhalit nějaká nová a doposud ukrytá tajemství.

Uvědomil si, že už déle nedokáže krotit zažehnutou vášeň, která se ho zmocňovala rychle jako plamen. Už to nedokáže zastavit.

„Jsi panna?“

Podle jejího zrychleného dechu poznal předem, jak odpoví.

„Ano,“ vydechla s lehce rozevřenými rty.

„Tak proč jsi kčertu na tenhle večírek jezdila?“

Všechny zábrany a slušnost, kterou se snažil udržet, byly ty tam. Lucinda se od něj ale neodtáhla. Naopak, přitiskla se ještě blíž a zavřela oči, jako by se snažila ve tmě najít odpověď na jeho otázku. Cítil, jak ho na krku lechtá její jemný dech, a v duchu přemýšlel, jestli si s ním náhodou nehraje. Jestli s ním

sehrává nějakou hru, dělá to velice zkušeně. Musí si na ni dát pozor. Bezděčně jí přejel rukama po zádech.

Spása.

To slovo mu přišlo na mysl bez přemýšlení a nevítané. Tep se mu zrychlil. Už dlouho, mnoho let, tohle s žádnou ženou nepocítil. Překvapilo ho to, a to jeho vzrušení ještě umocnilo.

Prudce ji otočil a začal ji líbat zezadu na krku. Její bledá kůže pod doteky jeho rtů rychle červenala. Rukama jí pomalu přes tenké rudé hedvábí šatů hladil malá pevná ňadra. Cítil, že se jí zrychluje dech, stejně jako jemu. Ani jeden už nedokázal svůj dech ovládat, protože jejich těla již neřídil rozum, ale cit. Cit, který je oba naprosto zachvátil a ovládl.

Lucinda se narovnala a prohnula se dozadu. ňadra se pod jeho laskavými prsty ještě více napjala. Cítil dokonce i pevné bradavky.

Ještě nikdy po žádné ženě tolik netoužil, bylo to něco úplně jiného, než co zažíval se všemi svými nespočetnými milenkami. Cítil, že ji k němu přitahuje něco zvláštního, jakoby kouzelného. Je tak měkká a zároveň pevná, tak krásně voní a její světlé vlnité vlasy vedle jeho tmavých zlatě září.

Pomaloučku ji začal hladit po břicho a sjížděl rukou níž a níž. Cítil, že má pevně sevřená stehna. Jednou rukou jí lehkým pohybem uvolnil ramínka spodničky a druhou lehce přitiskl přes látku. Dělí je jenom tenoulinká vrstva hedvábí. Zkusil ještě přitlačit.

„Ne,“ tiše zasténala. Neznělo to nijak rozhodně, ale bylo to dostatečně jasné.

„Ne?“ ujišťoval se a hlas mu při tom zněl ochraptěle. Opravdu ho odmítá? Tentokrát Lucinda místo odpovědi zavrtěla hlavou, její blankytně modré oči

neříkaly vůbec nic, jenom na čele měla hlubokou ustrašenou vrásku a rychle přerývaně dýchala.

Odmítá ho snad proto, že si nedokáže představit, co by znamenal souhlas? Nebo ho odmítá proto, že jeho pověst by jí zničila život?

Taylen se od ní prudce odtáhl. Cítil, jak se ho zmocňuje zlost a také neodbytný pocit viny. Bylo by příliš snadné jí teď svést a zničit. Je tak nevinná a slabá, že by jeho nátlaku a přesvědčování jistě velice rychle podlehla. Snadná kořist. Znechuceně se sám nad sebou otřásl. Tak tohle se ti líbí, takový život chceš vést i dál, osopil se sám na sebe v duchu. Na chvílku zapochyboval, zda si zvolil správnou životní cestu. Jsem odporný zpustlík a sprosták, projelo mu hlavou.

„Odvezu vás domů.“

Lucinda stála a dívala se na něj s široce otevřenýma očima. Ani se nepokusila upravit si šaty, takže jí z uvolněného výstřihu vykukovalo jedno růžové kulaté ňadro. Byla klidná a oči se jí leskly. Vypadala jako anděl, který spadl z nebe rovnou k ďáblovým nohám. Taylen na chvílku zapochyboval, jestli dělá dobře, když jí chce nechat odejít, ale proti takové dobrotě a nevinnosti se nedokáže bránit. Její přirozená počestnost ji před jeho zvrhlou touhou dokonale ochránila.

Přistoupil k ní o jeden krok blíž a začal jí upravovat šaty. Znovu jí na ramenou zavázal stužky krajkové spodničky, takže zase vypadala jakžtakž slušně. S potřhaným švem kolem výstřihu ale nic nenadělá, a když spočinul pohledem na holé kůži jejích ramen, znovu cítil, že se přestává ovládat. Potichu zaklel, otočil se k posteli, sebral příkrývku a přehodil ji Lucindě přes ramena. Světlá vlna příkrývky měla téměř

stejnou barvu jako její zlaté vlasy. Potom si rychle posbíral svoje oblečení, natáhl si kalhoty a přes košili si vzal kabát. S vázankou se neobtěžoval. U dveří si na bosé nohy natáhl vysoké jezdecké boty, vytáhl z kapsy klíč a odemkl dveře.

„Tak pojď, zlato,“ zamumlal potichu a vzal ji za ruku. S uspokojením cítil, jak mu její drobné prsty vklouzly do dlaně.

Důvěřuje mu.

Další hradba se prolomila. V duchu zatoužil, aby nebyla poslední.

Venku před domem bylo ticho. Ruku v ruce došli ke stájím, kde se před nimi objevil štolba.

„Vy chcete kočár teď v noci? Takhle pozdě, pane?“ ptal se mladý sluha a v hlase mu zněl hluboký údiv. Za normálních okolností vyžadoval vévoda a jeho hosté po večírcích kočár nejdříve druhý den v poledne. Nebo dokonce až den následující.

„Ano, jistě. Najděte prosím ihned Stephense a řekněte mu, ať se co nejrychleji připraví. Musím okamžitě odjet do Londýna.“

Když chlapec odběhl, Lucinda Wellinghamová promluvila tichým a nejistým roztřeseným hlasem: „Nechala jsem v domě plášť a také kabelku a klobouk. Neměla bych se pro ně vrátit?“

„Ne,“ zněla rozhodná odpověď. Taylen si přál, aby už byla co nejrychleji pryč. Není sice jisté, zda se vůbec někdo dozví o tom, že se slečna Wellinghamová zúčastnila tohoto neblaze proslulého večírku, ale jestliže ji do rozbřesku dostane do jejího domu ve městě, její bratři se jistě dokážou postarat o nějaký věrohodný příběh, který by dokázal umlčet případné klepy.

„Ale moje přítelkyně Posy Tompkinsová si určitě bude dělat starosti, co se se mnou stalo. Doufám, že je v pořádku a v bezpečí.“ Při těch slovech se mu ani jednou nepodívala do očí. Vypadala jako kající dívka, která zakopla a ocitla se omylem v podsvětí a teď se odtamtud touží rychle a nenápadně dostat pryč.

„V bezpečí?“ Tay se neovládl a zasmál se. Příliš radostně to však neznělo. „Na mých večírcích není přece v bezpečí vůbec nikdo. A také to moc dobře vědí a s takovým úmyslem sem chodí.“

„Takže se tedy dobře baví?“ opáčila Lucinda bez zaváhání. Smutně se usmála a na tvářích se jí udělaly roztomilé dolíčky. Taylenovi se zatočila hlava. Neměl by se na ni raději ani dívat.

„Klidně bych přísahal, že máte pravdu. Jsem si tím jistý. To víte, dobrý sex je vždycky výborná zábava. Člověk si to užije, uvolní se.“

Rozhostilo se ticho. Taylen se za svá slova v duchu proklínal, ale musel jí to přece říct. Aby věděla, s kým má tu čest. Její mlčení mu dodalo odvalu.

„I já jsem nebezpečný, lady Lucindo. Navíc ničeho nelituju, nejsem typ kajícíka. Když jste přijela na Alderworth oblečená v těchhle šatech, které v každém normálním muži probudí ty nejdivočejší představy, co jste si myslela? Alespoň tohle vám muselo být jasné.“

Lucindě se v očích zaleskly slzy a Taylen potichu zaklel. Ve světle lampy viděl, že jí slzy začínají pomalu stékat po tvářích.

„Bůh ví, že vy jste pro takového hříšného darebáka, jako jsem já, příliš dobrá. Zítra vám snad dojde, jak málo chybělo k tomu, abyste si zničila život,

a budete vděčná, že jsem vás odvezl domů. Nějaký zatracený klobouk a kabelku ještě ráda oželíte.“

Lucinda stála a myslela na své bratry. Asher, Tarris a Cristo Wellinghamovi by o své sestře nikdy neřekli, že je roztomilá. Ani za nic. Vždycky byla pěkné kvítko a celé rodině Wellinghamových dělala leda ostudu. Už tolikrát ji museli tahat z pěkné šlamastyky. Však jí to také ta stará cikánka, u které si ve stánku na tržišti Leadenhall nechala číst z ruky, řekla. Podívala se jí přímo do očí a prohlásila: „Je to tady napsaný. Vy budete mít v životě problémy. Máte hluboko uvnitř něco zkaženého, milostslečinko.“ Tenkrát se tomu jenom smála a říkala si, že je to směšný výmysl.

Ale dnešního večera se opět potvrdilo, že cikánka měla pravdu. Zase vyvedla pořádnou hloupost a ani jednou nepomyslela na to, jaké by to mohlo mít následky. Je tak nezodpovědná. Kdyby neměla takové štěstí, mohla by právě teď ležet v posteli toho prostopášného vévody z Alderworthu s nohama nahoře a dostávalo by se jí výchovy, jaké už se dostalo nejedné bezzásadové ženě. Zachránil ji jedině jeho zdravý rozum, protože ona sama vůbec žádný nemá. Stačilo by jen málo, a šla by za ním do jeho postele poslušně jako beránek. Lucinda by se nejraději hanbou propadla. Cítila se tak ponížená. Vždyť unikla jen o vlásek a vůbec ne vlastním přičiněním. V duchu si přiznala, že za to vděčí jenom vévodovi.

Konečně k nim přišel starší sluha s lucernou v ruce. Za ním se to jen hemžilo služebnictvem a všichni si ji s neskrývaným zájmem prohlíželi. Lucinda se jim

ani neodvažovala podívat do očí a pokusila se nasadit lhostejný výraz. V hloubi duše doufala, že mezi služebnictvem na Alderworthu není nikdo, kdo by mohl nějakým způsobem informovat rodinu Wellinghamových.

Přítomnost vévody z Alderworthu vedle ní ji znerózňovala i vzrušovala zároveň. Vyzařovalo z něj takové teplo, celým tělem palčivě vnímala, jak je jí blízko. Když se jejich ruce lehce dotkly, neodtáhla se. Vzrušující pocit zakázaného ji úplně ochromil, to vévoda sám ruku odtáhl. Lucinda se pomalu a hluboce nadechla. S rozvahou vydechovala a snažila se sebrat všechny své síly a rozum.

Vévoda si ji pomalu změřil pohledem od hlavy k patě a Lucinda si připadala jako malé jehňátko pod pohledem obrovitého rozzuřeného tygra.

Naštěstí byl kočár za chvíli připraven, lucerny svítily a kočí seděl na svém místě. Taylen Ellesmere se jí ani nedotkl, jen pokynul rukou a naznačil jí, aby vylezla nahoru. Usadila se na měkkém koženém sedadle a přes kolena si přehodila připravenou vlněnou příkrývku. Vévoda se vyhoupl za ní a vybral si místo naproti. V zelených očích měl tvrdý výraz.

„Cesta do Mayfairu nám bude trvat nejméně čtyři hodiny. Jestli je vám ještě zima...“

„Ne, děkuji, jsem v pořádku.“ Lucinda si přitáhla příkrývku blíž k tělu. Cítila se v ní bezpečně.

„Dobře,“ odušil krátce.

Když se podívala z okna, všimla si ve skle odrazu své ztrhané a nejisté tváře.

Co si o ní vévoda z Alderworthu asi myslí? Rozzlobila ho její nejistota stejně, jako ji rozčilila vlastní nerozhodnost a poddajnost? Cítila, že si přeje, aby se jí

co nejrychleji zbavil. Co s ženou, která nezvaná přijde někam, kam nepatří, a odmítá se účastnit zábavy a her, jimiž je on sám tak nechvalně proslulý.

V duchu si lámala hlavu s tím, proč s ní vůbec nasedá do kočáru. Proč ji nepošle pryč samotnou? Vypadá, jako by nejraději byl někde úplně jinde, než v kočáře usazený naproti ní.

Určitě je to kvůli tomu polibku. Nelíbilo se mu, že ho neumí pořádně opětovat. Samozřejmě, také ho musela rozlítit tím, že odmítla, aby mezi nimi došlo ještě k něčemu dalšímu. Nevinná nána, která si zahrávala s ohněm, a kvůli tomu se spálili oba dva. Ne že by byl první, kdo ji kdy políbil. Už dva nebo tři obdivovatelé před ním se o to pokoušeli, ale vždycky to bylo takové cudné a nemastné neslané, na hony vzdálené tomu, jak...

Už dost, okřikla se v duchu, takové myšlenky si musím zakázat. Taylen Ellesmere je přece bezzásadový nemravný zhýralec, který by se nikdy nezakoukal do dívky z vážené londýnské rodiny. Vždyť může mít všechny ženy, jaké si zamane. Krásné a prostopášné ženy, které po něm nic nechtějí. Však se údajně také už tolikrát nechal slyšet, že se nikdy nedá spoutat ničím tak nudným a stálým jako manželský svazek. Měla by na něj raději co nejrychleji zapomenout.

Sama pro sebe zavrtěla rozhodně hlavou a poslouchala, co vévoda právě říkal.

„Kdyby se mě někdo zeptal, popřu, že jste dnes večer na mém sídle v Alderworthu byla. Řekněte svým bratrům, aby udělali totéž.“

„Když budu mít trochu štěstí, nemuseli by se ani nic dozvědět...“

„Mám takovou zkušenost, že když jde o skandály, štěstí se vždycky někde schová, Lucindo.“

Když zaslechla, jak vyslovuje její jméno, polilo ji zvláštní příjemné teplo. Nikdy se jí vlastní jméno moc nelíbilo, když to ale řekl on, znělo to tak nějak... smyslně. Jako by se její jméno rozeznělo příslibem něčeho dalšího.

„Věřte mi, každá škoda se dá napravit, když si to člověk dobře naplánuje.“

Škoda. To slovo na ni dopadlo jako studená sprcha. Jistě, vždyť ona pro něj představuje jenom problém, který se musí vyřešit.

Už byla hluboká noc a kočár se dál kodrcal venkovskou cestou. Dovnitř vozu dopadaly bledé paprsky měsíčního svitu. Přestože byla klidná noc a panovalo bezvětří, najednou se venku silně rozpršelo.

Taylen Ellesmere je úplně stejný jako bratři, přemýšlela dál Lucinda v duchu. Chce mít kolem sebe všechno pod kontrolou, nad vším a nad všemi musí mít navrch. Netouží po žádných překvapeních ani nečekaných svízelných situacích. Při té myšlence se zamračila.

„Žádné problémy nečekám,“ pokračoval vévoda klidně. „Když sehraje svoji úlohu dobře, nemělo by k ničemu nepředpokládanému –“

Najednou profal vzduch hlasitý výkřik. Lucinda ucítila prudké trhnutí a kočár se převrátil na stranu. Jednou a ještě jednou, koulel se dolů ze svahu, bylo slyšet jenom nárazy kovu na dřevěné obložení.

Vévoda rychle skočil vedle Lucindy na sedadlo, objal ji oběma rukama a snažil se ji chránit před tříštícím se sklem z rozbitého okénka. Držel ji tak pevně, že vnímala, jak do jeho těla naráží něco tvrdého,